

ODWAŻYĆ SIĘ (2) *vb pf*

o prawdopodobnie jasne (tak w od-); a *pochylone*.

[*inf* odważyć się.] ◇ *praet* 1 *sg f* -em się odważyła (1). ◇ 2 *sg m* -eś się odważył (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.; poza tym XVI w. s.v. odważyć.

1. *Zdobyć się na odwagę, zaryzykować* (2) :

odważyć się czego (1): *chcełz mię zoftać/ ienżem ia prze cie wżego fie odważyła HistRzym 15.*

cum inf (1): *A gdyżeś już i sam WKM trudzić się odważył tu w kraje ty zajechać i senat ten sławny koronny ku sobie zebrać Diar 20.*

2. [*Dać okup za siebie w wysokości wagi swego ciała [komu czym]*: *Był wodz tego woyłká tak bogáty/ że fie Kozakom chciał dwa rázy [tj. dwukrotną wagą] odważyć złotem/ trzy kroć [rebrem/ á raz kleynoty/ prończąc áby go tylko do Iwonie nie wodźili BielKron 1597 714 (Linde s.v. odważyć).]*

Formacje współrdzenne cf WAŻYĆ.

Cf ODWAŻENIE

ZZa